

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **Ing. E. T.**, narozená dne X
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Danielem Tobolou
sídlem Revoluční 764/17, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2023, č. j. MPSV-2023/14157-911,
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky pro hlavní město Prahu (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne 4. 11. 2022, č. j.

1732717/22/AB (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“). Prvostupňovým rozhodnutím rozhodl správní orgán prvního stupně tak, že žalobkyni nepřiznal dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení ode dne 1. 4. 2022.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobkyně v podané žalobě poznamenala, že vzala na vědomí nemožnost přiznat příspěvek na bydlení od 1. 4. 2022. Nesouhlasila však s tím, že příspěvek na bydlení nelze přiznat od pozdějšího data. Dále uvedla, že je nájemcem bytu, který užívá. K tomu odkázala na ustanovení § 2236 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**občanský zákoník**“). Nemůže tedy podle ní být sporu o tom, že prostor, ve kterém bydlí, je bytem. Konkrétní dispozice a půdorys je přitom součástí smlouvy, kterou předložila.
3. Následně žalobkyně zmínila, že předložená smlouva je nepochybně nájemní smlouvou s tím, že v bytě bydlí od prosince 2018 a užívání bytu po dobu delší než 4 roky je svým obsahem nájmem a nikoliv ubytováním. Název uzavřené smlouvy dle jejího názoru není rozhodný.
4. Rovněž žalobkyně s odkazem na ustanovení § 24 odst. 5 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o státní sociální podpoře**“) konstatovala, že žalovaný nesprávně do popředí vyzdvihl podmínku kolaudace. Byt, který užívá, je totiž souborem místností, jež svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňuje požadavky na trvalé bydlení a je k tomuto účelu užívání určen podle stavebního zákona. K tomu dodala, že požadavek kolaudace není nutnou podmínkou, neboť se jedná o podmínku alternativní.
5. Dále žalobkyně uvedla, že předmětem nájmu mohou být i nebytové prostory. Mezi další znaky existence nájemního vztahu patří dle jejího názoru i to, že v bytě má hlášen trvalý pobyt. Taktéž je byt poskytován pronajímatelem bez vybavení a je tedy požadováno, aby si jej vybavil nájemce, a to za účelem trvalého bydlení. Je přitom vyloučeno, aby byl k dočasnému ubytování poskytován byt nevybavený.
6. Žalobkyně tedy namítla, že pokud žalovaný při hodnocení postupoval toliko podle formálních znaků, je jeho rozhodnutí zatíženo zásadní vadou. S její argumentací se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal, pročez ji v této věci opakuje. Žalovaný totiž pouze citoval zákonná ustanovení a bez podrobného odůvodnění potvrdil prvostupňové rozhodnutí.
7. Taktéž žalobkyně zdůraznila, že závěry žalovaného jsou založeny na ryze formálním posouzení. Znovu zopakovala, že smlouva, kterou předložila, je svou podstatou smlouvou nájemní, a to bez ohledu na to, jak je pojmenována. *In eventum* zmínila, že pokud by nebylo možné předloženou smlouvu posoudit jako smlouvu nájemní, byly by podmínky pro přiznání příspěvku na bydlení bez dalšího diskriminační.
8. Závěrem tedy žalobkyně navrhla zdejšímu soudu, aby zrušil napadené rozhodnutí a uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě předně stručně shrnul průběh předcházejícího řízení. Následně odkázal na definici bytu v ustanovení § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře s tím, že zákon stanoví dvě alternativní podmínky. V tomto ohledu

zdůraznil, že v případě první podmínky nepostačí, že jednotka stavebně technickým určením splňuje požadavky na trvalé bydlení, ale současně k tomuto účelu musí být určena dle stavebního zákona.

10. Dále žalovaný konstatoval, že žalobkyně nesplňuje ani jednu z těchto podmínek, když ubytovací zařízení, ve kterém bydlí, není dle stavebního zákona určeno k trvalému bydlení a není ani zkolaudováno jako byt.
11. Za nerelevantní označil námitku žalobkyně, že jednotka, v níž je ubytována, naplňuje definici bytu dle občanskoprávních předpisů. Je totiž podle něj nutné použít definici upravenou v zákoně o státní sociální podpoře, nikoliv obecnou definici v občanském zákoníku.
12. Rovněž žalovaný poznamenal, že za nesplněnou považoval i podmínku vlastnictví nebo nájmu bytu, neboť žalobkyně nepředložila nájemní smlouvu, ale smlouvu o poskytování ubytovacích a asistenčních služeb, která svým obsahem neodpovídá smlouvě o nájmu bytu. Zákonem stanovené podmínky pak dle jeho názoru nelze považovat za diskriminační, neboť zákon jimi vymezuje podmínky pro nárok na dávku a neposuzuje jednotlivé žadatele na základě diskriminačních kritérií. Dodal, že nárok na dávku nemá žádná osoba, která je ubytována v ubytovacím zařízení. Rozhodná totiž není lokalita, ale typ bydlení.
13. S ohledem na výše uvedené tak závěrem dodal, že správní orgán prvního stupně rozhodl správně, a navrhl zdejšímu soudu, aby podanou žalobu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

14. Ze správního spisu zjistil zdejší soud tyto skutečnosti podstatné z hlediska předmětu řízení.
15. Žalobkyně podala dne 30. 8. 2022 správnímu orgánu prvního stupně žádost o příspěvek na bydlení, kterou žádala o přiznání příspěvku na bydlení od 1. 4. 2022. V této žádosti uvedla, že je nájemkyní bytu č. X v budově na adrese X. V souvislosti s touto žádostí dále předložila přehled nájemného a důchodů za období od dubna do srpna 2022 a smlouvu o poskytování ubytovacích a asistenčních služeb včetně přehledu základních služeb, plánu dispozičního řešení jednotky a výpisů z účtů.
16. Správní orgán prvního stupně následně vyrozuměl žalobkyni podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, že byly shromážděny podklady pro rozhodnutí ve věci s tím, že má právo se k podkladům vyjádřit. V tomto vyrozumění také uvedl, že žalobkyně nemá nárok na dávku z důvodu, že jí užívaný prostor není považován za byt.
17. V rámci vyjádření k podkladům rozhodnutí žalobkyně uvedla, že názor správního orgánu není ve vyrozumění nijak odůvodněn, což ztěžuje možnost se k němu vyjádřit. Konstatovala, že je nájemkyní bytu a odkázala na ustanovení § 2236 odst. 1 občanského zákoníku s tím, že jí užívaný prostor je bytem a pokud o tom správní orgán prvního stupně není přesvědčen, má provést místní šetření. Podotkla také, že předmětem nájmu bytu mohou být i nebytové prostory a že má v bytě hlášený trvalý pobyt. Rovněž zdůraznila, že jí předložená smlouva je nepochybně smlouvou nájemní, jejímž předmětem je nájem uvedeného bytu. Navrhla, aby bylo její žádosti vyhověno.
18. Posléze vydal správní orgán prvního stupně prvostupňové rozhodnutí, proti němuž podala žalobkyně odvolání. V něm mimo jiné uvedla, že bere na vědomí nemožnost

přiznat příspěvek na bydlení od 1. 4. 2022, ale nesouhlasí s tím, že jej nelze poskytnout od pozdějšího data. Následně v zásadě zopakovala argumentaci uvedenou již v rámci svého vyjádření k podkladům rozhodnutí. Dodala, že v bytě bydlí už od prosince 2018, a že užívání bytu po dobu delší než 4 roky je svým obsahem nájmem a nikoliv ubytováním. Dále s poukazem na ustanovení § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře uvedla, že správní orgán prvního stupně do popředí nesprávně vyzdvihuje podmínku kolaudace. Byt, který užívá, je totiž souborem místností, který svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňuje požadavky na trvalé bydlení a je k tomuto účelu užívání určen podle stavebního zákona. Požadavek kolaudace není podle ní nutnou podmínkou, neboť se jedná o podmínku alternativní. Taktéž podotkla, že pronajímatel poskytuje byt bez vybavení a tedy je požadováno, aby si jej nájemce vybavil za účelem trvalého bydlení. Je přitom vyloučeno, aby byl k dočasnému ubytování poskytován byt nevybavený. Shrnuje, že pokud správní orgán prvního stupně postupoval toliko podle formálních znaků, je prvostupňové rozhodnutí zatíženo zásadní vadou. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, jímž jej zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

19. Součástí podkladů byly i dva výstupy z aplikace Nahlížení do katastru nemovitostí týkající se pozemku, jehož součástí je stavba, v níž se nachází žalobkyní užívaný prostor, v souvislosti s kterým žádala o přiznání příspěvku na bydlení. Podle těchto výstupů se jedná o stavbu ubytovacího zařízení. K nim byly přiloženy výstupy z aplikace Veřejný dálkový přístup k datům RÚIAN týkající se předmětného objektu. V nich je způsob využití objektu uveden jako „stavba ubytovacího zařízení“ a v části „Technicko-ekonomické atributy“ je v řádku „Počet bytů“ uveden údaj 0.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

20. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu dotčeném žalobou, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán podle ustanovení § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Rozhodoval bez nařízení jednání, neboť žalovaný výslovně s takovým postupem souhlasil a žalobkyně k výzvě a poučení soudu podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. nevyjádřila s takovým projednáním věci nesouhlas. Zdejší soud zároveň za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
21. Podle ustanovení § 24 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře (ve znění účinném do 31. 12. 2022) *má nárok na příspěvek na bydlení vlastník nebo nájemce bytu, jestliže a) náklady na bydlení přesahují částku součinu rozhodného příjmu vlastníka, nebo nájemce bytu a společně posuzovaných osob a koeficientu 0,30, a na území hlavního města Prahy koeficientu 0,35, a současně b) součin rozhodného příjmu a koeficientu 0,30, a na území hlavního města Prahy koeficientu 0,35, není vyšší než částka normativních nákladů na bydlení.*
22. Podle ustanovení § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře *se bytem pro účely tohoto zákona rozumí soubor místností nebo samostatná obytná místnost, které svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňují požadavky na trvalé bydlení a jsou k tomuto účelu užívání určeny podle stavebního zákona nebo jsou zkolaudovány jako byt.*

23. Podle ustanovení § 2 písm. c) vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích vy využívání území, ve účinném do 31. 12. 2023 (dále jen „**vyhláška č. 501/2006 Sb.**“) se pro účely této vyhlášky rozumí stavbou ubytovacího zařízení stavba nebo její část, kde je poskytováno ubytování a služby s tím spojené; stavbou ubytovacího zařízení není bytový a rodinný dům a stavby pro rodinnou rekreaci; ubytovací zařízení se zařazují podle druhu do kategorií 1. hotel, kterým se rozumí ubytovací zařízení s nejméně 10 pokoji pro hosty, vybavené pro poskytování přechodného ubytování a služeb s tím spojených; 2. motel, kterým se rozumí ubytovací zařízení s nejméně 10 pokoji pro hosty, vybavené pro poskytování přechodného ubytování a služeb s tím spojených pro motoristy; 3. penzion, kterým se rozumí ubytovací zařízení s nejméně 5 pokoji pro hosty, s omezeným rozsahem společenských a doplňkových služeb, avšak s ubytovacími službami srovnatelnými s hotelem; 4. ostatní ubytovací zařízení, kterými jsou zejména ubytovny, koleje, svobodárny, internáty, kempy a skupiny chat nebo bungalovů, vybavené pro poskytování přechodného ubytování.
24. Podle ustanovení § 4 odst. 4 zákona č. 111/2009 Sb., o základních registrech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o základních registrech**“) je referenční údaj považován za správný, pokud není prokázán opak nebo pokud nevznikne oprávněná pochybnost o správnosti referenčního údaje. V případě pochybnosti editor nebo správce základního registru označí referenční údaj jako nesprávný; toto označení editor odstraní neprodleně poté, co ověří správnost údajů, jinak se postupuje obdobně podle odstavce 3.
25. Podle ustanovení § 42 odst. 2 zákona o základních registrech údaje o a) definičním bodu stavebního objektu, b) typu stavebního objektu, způsobu jeho využití a jeho technickoekonomických attributech zapisuje editor těchto údajů, kterým je příslušný stavební úřad.
26. Jak vyplývá z výše citovaného ustanovení § 24 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře, má nárok na příspěvek na bydlení jen *vlastník nebo nájemce bytu*. Žalobkyně v podané žalobě (v níž z velké části zopakovala svou argumentaci uplatněnou v podaném odvolání) rozporovala závěr žalovaného, že prostor, ve kterém bydlí, není bytem ve smyslu ustanovení § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře, protože nemá nárok na příspěvek na bydlení. V této souvislosti nejprve argumentovala definicí bytu vyplývající z ustanovení § 2236 odst. 1 občanského zákoníku. Tvrdila také, že jí užívaný byt je souborem místností, který svým stavebně technickým určením a vybavením splňuje požadavky na trvalé bydlení a je k tomuto účelu užívání určen podle stavebního zákona. K tomu dodala, že kolaudace není nutnou podmínkou pro přiznání příspěvku na bydlení. Podle žalobkyně zatížil žalovaný napadené rozhodnutí vadou, pokud při hodnocení postupoval toliko podle formálních znaků.
27. K tomu je předně vhodné odkázat na závěry ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se výkladu ustanovení § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře. Kupř. v rozsudku ze dne 26. 7. 2018, č. j. 7 Ads 268/2017-28, Nejvyšší správní soud uvedl: „V České republice je zajištěna veřejnoprávní ochrana v oblasti bydlení pro nízkopříjmové skupiny obyvatel dvěma dávkami, a to příspěvkem na bydlení ze systému státní sociální podpory a doplatkem na bydlení ze systému pomoci v hmotné nouzi. Ustanovení § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře jasně váže výplatu příspěvku pouze na užívání obytných místností určených k trvalému obývání podle stavebního zákona či kolaudace těchto místností coby bytu. Výše uvedené podporuje i důvodová zpráva k novelizovanému § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře, která ve zvláštní části, části druhé, bodu 12 uvádí, že nárok na příspěvek na bydlení zákonodárce spojuje pouze

s vlastnictvím nebo nájemním vztahem k bytu, zatímco bydlení v jiných ubytovacích zařízeních a v jiných než obytných prostorech bude řešit pouze doplatek na bydlení ze systému pomoci v hmotné nouzi. Zatímco doplatek na bydlení může být vyplácen jak v případě bydlení v bytě zkolaudovaném nebo určeném příslušným stavebním úřadem účelově k bydlení, tak k bydlení v jiném než obytném prostoru či ubytovacím zařízení, příspěvek na bydlení je vázán pouze na bydlení v bytě zkolaudovaném nebo určeném příslušným stavebním úřadem účelově k bydlení.“ Např. v rozsudku ze dne 27. 3. 2019, č. j. 6 Ads 269/2018-17, pak Nejvyšší správní soud dovodil, že „[p]ro naplnění definice bytu dle § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře nepostačuje, pokud je obytná místnost fakticky jako byt užívána a splňuje další materiální znaky bytu jako takového, nýbrž je zapotřebí též naplnění formální podmínky v podobě účelového určení užívání obytných místností k trvalému obývání dle stavebního zákona či kolaudace těchto místností coby bytu.“ (Srov. také např. bod 16 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2020, č. j. 5 Ads 83/2020-23.)

28. V první řadě je tak třeba odmítnout argumentaci žalobkyně definicí bytu vyplývající z ustanovení § 2236 odst. 1 občanského zákoníku. Tato argumentace není případána, neboť zákon o státní sociální podpoře obsahuje pro účely přiznání příspěvku na bydlení vlastní definici bytu, a to právě v ustanovení § 24 odst. 5. Pro tyto účely tak nelze brát v potaz definici bytu obsaženou v jiných právních předpisech. Odkázat lze opět na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2018, č. j. 7 Ads 268/2017-28, v němž Nejvyšší správní soud dospěl taktéž k závěru, že občanskoprávní úprava „nemůže změnit či negovat podmínky výslovně stanovené veřejnoprávním předpisem pro výplatu požadovaného příspěvku.“
29. Z výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu se také podává, že pro naplnění definice bytu podle ustanovení § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře (a potažmo tedy pro splnění podmínek nároku na příspěvek na bydlení) je rozhodná i formální podmínka obsažená v uvedeném ustanovení (kolaudace obytných místností jako bytu či jejich účelové určení k trvalému bydlení podle stavebního zákona) a nikoliv pouze faktické užívání obytných místností jako bytu k trvalému bydlení. Žalovaný tedy nepochybil, když naplnění této formální podmínky posuzoval. Z ničeho ani nevyplývá, že by se omezil pouze na posouzení, zda byl prostor kolaudován jako byt. Naopak se zabýval i druhou alternativní možností naplnění formální podmínky spočívající v účelovém určení obytných místností k trvalému bydlení dle stavebního zákona.
30. V tomto ohledu považuje zdejší soud za vhodné poukázat na závěry vyjádřené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2020, č. j. 5 Ads 83/2020-23. V něm Nejvyšší správní soud dovodil, že „[z]ákon o státní sociální podpoře výslovně nestanoví konkrétní podklady, které by měl úřad práce za účelem posouzení otázky, zda se jedná o byt podle § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře, shromáždit. S ohledem na definici „bytu“ je proto jistě logickým prvním krokem správního orgánu (úřadu práce), při neexistenci stanovení jiného postupu, výzva k součinnosti podle § 8 správního řádu stavebnímu úřadu, který je podle stavebního zákona příslušný k vydávání aktů, na jejichž podkladě lze stavby užívat (kolaudačních souhlasů, kolaudačních rozhodnutí), resp. který je obecně příslušným státním úřadem na úseku stavebního řádu.“
31. Za účelem posouzení, zda žalobkyní obývané místnosti naplňují definici bytu podle ustanovení § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře by tedy bylo s ohledem na výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu vhodné, aby si správní orgány vyžádaly

vyjádření stavebního úřadu. To však v projednávané věci neučinily. Opatřily si nicméně výstup z dálkového přístupu k základnímu registru územní identifikace, adres a nemovitostí, v němž je jako způsob využití budovy, ve které se nachází prostor obývaný žalobkyní, uvedeno „stavba ubytovacího zařízení“. Obdobné vyplývá i z náhledu do katastru nemovitostí. Taktéž se z tohoto výstupu podává, že v budově nejsou žádné byty. Vyhláška č. 501/2006 Sb. přitom v ustanovení § 2 písm. c) vymezuje, co se rozumí stavbou ubytovacího zařízení [viz také ustanovení § 43 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, ve znění pozdějších předpisů (účinné do 31. 12. 2023)]. Jedná se o stavbu, v níž je poskytováno ubytování a služby s tím spojené. Stavbou ubytovacího zařízení nejsou bytové a rodinné domy a stavby pro rodinou rekreaci. V jednotlivých kategoriích ubytovacích zařízení jsou podle této vyhlášky poskytovány přechodné ubytování a služby s tím spojené.

32. Jak již ovšem bylo uvedeno výše, vyžaduje ustanovení § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře (v souladu s vyhláškou č. 268/2009 Sb. – viz např. bod 30 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2020, č. j. 5 Ads 83/2020-23) v případě bytu, aby se jednalo o soubor místností nebo samostatnou místnost, které splňují požadavky na trvalé bydlení a jsou k tomuto účelu užívání určeny podle stavebního zákona nebo jsou zkolaudovány jako byt. Jelikož tedy stavba ubytovacího zařízení slouží k poskytování přechodného ubytování, nesplňují prostory v ní umístěné formální požadavky ustanovení § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře, tedy že je prostor účelově určen k trvalému bydlení podle stavebního zákona. Že by byl předmětný prostor zkolaudován jako byt pak na žádném místě netvrdila ani žalobkyně, která toliko uvedla, že požadavek kolaudace není nutný a jedná se pouze o jednu z alternativních podmínek. Nadto si nelze nevšimnout, že v případě předmětné stavby nejsou v základním registru území identifikace, adres a nemovitostí evidovány žádné byty.
33. Údaje o způsobu využití stavebního objektu a jeho technickoekonomických attributech (viz ustanovení § 34 zákona o základních registrech) zapisuje v souladu s ustanovením § 42 odst. 2 zákona o základních registrech do základního registru územní identifikace, adres a nemovitostí příslušný stavební úřad. Ten je přitom „příslušný k vydávání aktů, na jejichž podkladě lze stavby užívat (kolaudačních souhlasů, kolaudačních rozhodnutí), resp. který je obecně příslušným státním úřadem na úseku stavebního řádu.“ (Výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2020, č. j. 5 Ads 83/2020-23.) Taktéž bylo již výše uvedeno, že „příspěvek na bydlení je vázán pouze na bydlení v bytě zkolaudovaném nebo určeném příslušným stavebním úřadem účelově k bydlení.“ (Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2018, č. j. 7 Ads 268/2017-28, nebo také bod 20 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2019, č. j. 6 Ads 269/2018-17). I v projednávané věci je tak při určení, zda obývaný prostor naplňuje definici bytu podle ustanovení § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře, na místě vycházet z údajů příslušného stavebního úřadu. Tyto údaje ani výstup z dálkového přístupu k základnímu registru území identifikace, adres a nemovitostí, ze kterého vyplývaly, žalobkyně nijak konkrétně nerozporovala a pouze zcela obecně uvedla, že podmínky jí obývaný prostor splňuje. Údaje v základních registrech se přitom považují za správné, pokud není prokázán opak nebo pokud nevznikne oprávněná pochybnost o jejich správnosti (viz ustanovení § 4 odst. 4 zákona o základních registrech).
34. S ohledem na uvedené skutečnosti proto zdejší soud uzavírá, že žalovaný dospěl ke správnému závěru, přičemž se v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal i

s argumentací žalobkyně. Správní orgány totiž nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí; takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43, a ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38). Z argumentace uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí je možné seznat, jakými úvahami byl žalovaný při svém rozhodování veden. Výstup z dálkového přístupu k základnímu registru územní identifikace, adres a nemovitostí byl v projednávané věci s ohledem na její okolnosti dostatečným podkladem pro učinění závěru, že prostor obývaný žalobkyní nesplňuje podmínky obsažené v ustanovení § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře. Ta proto nemá v souvislosti s užíváním tohoto prostoru nárok na příspěvek na bydlení.

35. Pro úplnost zdejší soud dodává, že otázka, zda je žalobkyně nájemkyní jí obývaného prostoru (zda splňuje podmínku nájemního vztahu) není pro projednávanou věc rozhodná. Jak již bylo dovozeno výše, nesplňuje žalobkyně podmínky pro přiznání příspěvku na bydlení kvůli tomu, že jí obývaný prostor nenaplnuje definici bytu podle ustanovení § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře. Je tak nerozhodné, zda je nájemkyní tohoto prostoru či nikoliv. Na posouzení povahy jí užívaného prostoru nemá povaha uzavřené smlouvy v projednávané věci žádný vliv. Bylo proto nadbytečné, aby správní orgány hodnotily, zda se jedná o smlouvu nájemní, či se její povahou a poměry z ní vyplývajícími nějak jinak blíže zabývaly. Stejně tak je pro rozhodnutí o tom, zda naplňuje prostor obývaný žalobkyní definici bytu podle ustanovení § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře nerozhodné, zda v něm má evidován svůj trvalý pobyt. Ten totiž může být evidován jak v objektu, který je určen pro bydlení, tak v objektu určeném pro ubytování nebo individuální rekreaci (viz ustanovení § 10 odst. 1 zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a rodných číslech, ve znění pozdějších předpisů).

VI. Závěr a náklady řízení

36. Ze všech výše uvedených důvodů dospěl zdejší soud k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobkyní uplatněny. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto zdejší soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
37. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 29. července 2024

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D., v. r.
samosoudce